STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY CHRISTINE STIX-HACKL

přednesené dne 23. března 2006 [1]

I – Úvod

1. Právě v čase, kdy je Evropská unie ve veřejné debatě způsobem, který někdy není prost klišé, spojována s politickým procesem, který je odcizený občanům a ztratil relevanci pro jednotlivce, je třeba poukázat také na výhody a zlepšení, které integrační proces Evropské unie v mnoha ohledech zcela konkrétně přinesl jednotlivému občanu Evropské unie.

2. Dobrý příklad takového „úspěchu" představuje beze sporu politika Společenství v oblasti telekomunikací, ve které liberalizace a harmonizace vnitrostátních telekomunikačních trhů a právních předpisů postupně prováděná od osmdesátých let vedla k větší hospodářské soutěži, a v důsledku toho i ke znatelně nižším cenám, respektive nižším tarifům za telefonní hovory, větší nabídce produktů a zároveň lepším službám pro spotřebitele.

3. V projednávaném případě se cour d'appel de Bruxelles (devátý senát) táže Soudního dvora na výklad směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě) [2] a rovněž směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) [3].

4. Tyto otázky vyvstávají v souvislosti s takzvanou přenositelností nebo převoditelností čísel, tedy možností uživatele – v projednávaném případě uživatele mobilního telefonu – ponechat si dosavadní volací číslo v případě změny operátora sítě, respektive vzít si toto číslo do nové sítě. Právě na prakticky nasyceném trhu (v každém případě v některých členských státech), jakým je trh mobilní telefonie, má přenositelnost rozhodující význam pokud jde o účinnou hospodářskou soutěž, protože zvyšuje připravenost

1 — Původní jazyk: němčina.

2 — Úř. věst. L 108, s. 51; Zvl. vyd. 13/29, s. 367.

3 — Úř. věst. L 108, s. 33; Zvl. vyd. 13/29, s. 349.

uživatele ke změně, nebo naopak protože chybějící možnost přenesení čísla nebo náklady spojené s tímto přenesením mohou uživatele odradit od toho, aby si zvolil nového poskytovatele.

5. Tyto předběžné otázky vyvstaly v rámci řízení před cour d'appel de Bruxelles, ve kterém belgický mobilní operátor Mobistar podal žalobu proti rozhodnutí vnitrostátního regulačního orgánu ve smyslu rámcové směrnice, a sice proti rozhodnutí rady Institut belge des services postaux et des télécommunications (Belgický institut pro telekomunikační a poštovní služby, dále jen „IBPT") ze dne 16. září 2003, kterým se stanoví náklady na zavedení pro každé převedené mobilní telefonní číslo v období od 1. října 2002 do 1. října 2005 (dále jen „napadené rozhodnutí").

6. Předkládající soud se v podstatě chce jednak dovědět, zda je členskému státu, respektive v konkrétním případě vnitrostátnímu regulačnímu orgánu, dovoleno přijmout *ex ante* právní opatření upravující náklady na zavedení přenositelnosti tím způsobem, že je pro mobilního telefonního operátora stanovena maximální cena nákladů na zavedení přenesení telefonního čísla pro účastnickou stanici nebo číslo na základě „teoretických nákladů efektivního mobilního operátora". Kromě toho se otázky týkají procesněprávního aspektu, a sice nakolik z práva Společenství vyplývají požadavky, pokud jde o informace – zejména důvěrné informace –, kterými musí vnitrostátní soud disponovat, aby mohl rozhodnout o opodstatněnosti opravného prostředku proti napadenému rozhodnutí.

II – Právní rámec

A – *Právo Společenství*

1. Dřívější právní rámec

7. Z dřívějšího právního rámce je v projednávaném případě třeba uvést směrnici Evropského parlamentu a Rady 97/33/ES ze dne 30. června 1997 o propojení v odvětví telekomunikací s cílem zajistit univerzální službu a interoperabilitu uplatněním zásad otevřeného přístupu k síti (ONP) [4] ve znění směrnice 98/61/ES [5] (dále jen „směrnice 97/33"), která byla zrušena rámcovou směrnicí s účinností ode dne 25. července 2003.

4 — Úř. věst. L 199, s. 32.

5 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 24. září 1998, kterou se mění směrnice 97/33/ES v oblasti přenositelnosti čísel a výběru provozovatele (Úř. věst. L 268, s. 37).

8. Směrnice 97/33 dle svého článku 1 stanoví právní rámec zajišťující propojení telekomunikačních sítí ve Společenství, zvláště interoperabilitu služeb, a poskytování univerzální služby v prostředí otevřených a konkurenčních trhů.

9. Podle článku 2 této směrnice je pojem „propojení" definován jako „fyzické a logické spojení telekomunikačních sítí používaných stejným nebo jiným subjektem, aby umožnilo uživatelům jednoho subjektu komunikovat s uživateli stejného nebo jiného subjektu nebo získat přístup ke službám poskytovaným jiným subjektem." *(neoficiální překlad)*

10. Článek 7 směrnice 97/33 stanoví zásady sazeb za propojení a systém účtování nákladů. Příloha IV této směrnice navíc obsahuje „seznam příkladů prvků pro poplatky za propojení." Tato příloha zní (výňatek):

„Poplatky za propojení mohou v souladu se zásadou proporcionality zahrnout přiměřenou část souvisejících a společných nákladů a nákladů pro zajištění rovného přístupu, přenositelnosti čísel a dodržování základních požadavků (zachování celistvosti sítě, bezpečnost sítě v případech tísně, interoperabilita služeb a ochrana dat)."

11. Článek 12 odst. 5 směrnice 97/33 stanoví:

„Vnitrostátní regulační orgány podporují co nejrychlejší zavedení přenositelnosti čísel operátora, která umožňuje účastníkovi, který o to požádá, zachovat si své číslo (svá čísla) ve veřejné pevné telefonní síti a v digitální síti integrovaných služeb (ISDN) bez ohledu na subjekt poskytující službu, v určitém místě v případě zeměpisných čísel a v kterémkoli místě v případě jiných než zeměpisných čísel, a dbají, aby tato služba byla dostupná nejpozději do 1. ledna 2000 nebo v zemích, kterým bylo povoleno dodatečné přechodné období, co nejdříve po tomto dni, ale nejpozději do dvou let po jakémkoli pozdějším datu dohodnutém pro úplnou liberalizaci telefonních služeb.

Aby bylo zajištěno, že poplatky hrazené spotřebiteli jsou rozumné, dbají vnitrostátní regulační orgány, aby stanovení sazeb za propojení spojené s poskytováním této služby bylo rozumné." *(neoficiální překlad)*

2. Nový právní rámec pro komunikace

12. Dne 7. března 2002 přijaly Evropský parlament a Rada Evropské unie nový jednotný právní rámec pro všechny přenosové sítě a služby ve formě čtyř směrnic, a sice, kromě rámcové směrnice a směrnice o univerzální službě, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/19/ES o přístupu k sítím elektronických komunikací a přiřazeným zařízením a o jejich vzájemném propojení (přístupová směrnice) [6], a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice) [7].

a) Směrnice o univerzální službě

13. Podle článku 1 se směrnice o univerzální službě týká zajišťování sítí a poskytování služeb elektronických komunikací pro koncové uživatele. Cílem je zajistit dostupnost veřejně přístupných služeb v dobré kvalitě v celém Společenství prostřednictvím účinné hospodářské soutěže a možnosti výběru a řešit okolnosti, za nichž trh nenaplňuje uspokojivě potřeby koncových uživatelů.

14. Článek 30 směrnice stanoví k přenositelnosti čísel:

„(1) Členské státy zajistí, aby si všichni účastníci veřejně přístupných telefonních služeb, včetně mobilních služeb, kteří o to požádají, mohli ponechat své číslo (svá čísla) nezávisle na podniku, který službu poskytuje:

a) v případě zeměpisných čísel v určitém místě a

b) v případě nezeměpisných čísel kdekoli.

Tento odstavec se nevztahuje na přenositelnost čísel mezi sítěmi poskytujícími služby v pevných místech a mobilními sítěmi.

(2) Vnitrostátní regulační orgány zajistí, aby stanovování cen za propojení v souvislosti

6 — Úř. věst. L 108, s. 7.
7 — Úř. věst. L 108, s. 21.

s poskytováním přenositelnosti čísel bylo nákladově orientované a aby případné přímé zpoplatnění účastníků neodrazovalo od používání těchto služeb.

(3) Vnitrostátní regulační orgány nestanoví sazby pro koncové uživatele za přenesení čísel způsobem, který by narušoval hospodářskou soutěž, například stanovením zvláštních nebo společných sazeb pro koncové uživatele."

b) Rámcová směrnice

15. Článek 4 rámcové směrnice stanoví, pokud jde o opravný prostředek proti rozhodnutí vnitrostátních regulačních orgánů:

„(1) Členské státy zajistí, aby existovaly na vnitrostátní úrovni účinné mechanismy, v jejichž rámci má každý uživatel nebo podnik zajišťující sítě nebo poskytující služby elektronických komunikací, který je dotčen rozhodnutím vnitrostátního regulačního orgánu, právo podat opravný prostředek proti rozhodnutí k subjektu rozhodujícímu o opravném prostředku, který je nezávislý na zúčastněných stranách. Tento subjekt, kterým může být soud, musí mít příslušné odborné znalosti potřebné pro výkon svých funkcí. Členské státy zajistí, aby skutková podstata případu byla řádně posouzena a aby existoval účinný mechanismus pro opravné prostředky. Do rozhodnutí o takovém opravném prostředku zůstává v platnosti rozhodnutí vnitrostátního regulačního orgánu, pokud subjekt rozhodující o opravném prostředku nerozhodne jinak.

(2) Pokud subjekt rozhodující o opravném prostředku uvedený v odstavci 1 nemá charakter soudu, odůvodní vždy své rozhodnutí písemně. Navíc v takovém případě podléhá jeho rozhodnutí soudnímu přezkumu ve smyslu článku 234 Smlouvy."

B – *Vnitrostátní právní úprava*

16. Podrobná právní úprava přenositelnosti mobilních telefonních čísel je v Belgii stanovena v královské vyhlášce ze dne 23. září 2002 o přenositelnosti čísel koncových uživatelů mobilních telekomunikačních služeb nabízených veřejnosti (dále jen „královská vyhláška").

17. Mimo jiné obsahuje královská vyhláška právní úpravu rozdělení nákladů, které vzniknou provozovatelům sítí v souvislosti s převodem čísel mobilních telefonů, přičemž rozlišuje mezi čtyřmi druhy nákladů:

náklady spojené se zavedením přenositelnosti, náklady na zavedení pro účastnickou stanici a pro číslo (dále jen „náklady na zavedení"), náklady spojené s referenční databází, jakož i náklady na provoz spojené s přenositelností (dále jen „náklady na provoz").

18. Pokud jde o náklady na zavedení, jsou tyto náklady definovány v článku 18 královské vyhlášky následovně:

„[...] jednorázové dodatečné náklady způsobené převodem jednoho nebo více mobilních čísel vzniklé nad rámec nákladů spojených s převodem zákazníků jinému operátorovi nebo poskytovateli mobilních služeb bez přenositelnosti čísel nebo spojených s ukončením poskytování služby."

19. Podle článku 19 uvedené královské vyhlášky „náklady na zavedení pro účastnickou stanici nebo číslo [...] stanoví institut [IBPT] na základě teoretických nákladů efektivního mobilního operátora. Částky stanovené IBPT pro pokrytí nákladů na zavedení pro účastnickou stanici nebo číslo [...] jsou nákladově orientované."

20. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že dotčeny jsou pouze náklady na zavedení, které nese operátor mobilní sítě, ze které je telefonní číslo převáděno (dále jen „předávající operátor"). Předávající operátor může účtovat mobilnímu operátorovi, ke kterému se mobilní telefonní číslo převádí (dále jen „přijímající operátor") náklady na zavedení ve výši částky stanovené IBPT, přičemž částka stanovená IPBT k pokrytí nákladů je maximální částkou, takže se mobilní operátoři mohou dohodnout na nižší částce. Předávající operátor naopak v zásadě může požadovat částku stanovenou IBPT, i když jsou jeho skutečné náklady na zavedení nižší.

21. Podle článku 11 královské vyhlášky nemůže předávající operátor požadovat náhradu po konečném spotřebiteli, který si nechává převést své číslo; přijímající operátor kromě toho nemůže po tomto konečném spotřebiteli v zásadě požadovat za převod jeho čísla náhradu vyšší než 15 eur.

22. Konečně, podle článku 18 královské vyhlášky jsou náklady na provoz „dodatečné náklady způsobené v síti voláním převedených čísel ve srovnání s voláním čísel nepřevedených". Tyto náklady musí být poměrně nahrazeny předávajícímu operátorovi operátorem sítě, ze které se volání uskutečňuje a který volání účtuje koncovému uživateli.

III – Skutkový základ, spor v původním řízení a předběžné otázky

23. Společnosti Belgacom Mobile, Mobistar a Base nabízejí v Belgii mobilní služby. Belgacom Mobile, dceřiná společnost společnosti Belgacom, provozuje mobilní síť pod jménem Proximus. Tato společnost působí na trhu s mobilními telefony od roku 1994 a měla zde přibližně dva roky zákonné monopolní postavení. Její podíl na trhu je beze sporu více než 50 % (59 % podle příjmů) a v tržním segmentu mobilních telefonů pro firemní zákazníky přes 70 %.

24. Mobistar působí na dotčeném trhu od srpna 1996 a je druhým největším operátorem mobilní sítě.

25. Base vstoupil na trh teprve v roce 1998 a oceňuje svůj podíl na trhu na zhruba 14 %, což odpovídá zhruba 1 105 000 konečným spotřebitelům.

26. IBPT v napadeném rozhodnutí ze dne 13. září 2003 přijatém na základě článku 19 královské vyhlášky stanovil částky na pokrytí nákladů na zavedení za každé úspěšně převedené číslo mobilního telefonu pro období od 1. října 2002 do 1. října 2005 na základě konceptu „teoretických nákladů efektivního mobilního operátora" stanoveného královskou vyhláškou a na základě konzultací belgických operátorů mobilních sítí Base, Mobistar a Belgacom na 3,86 eur za jednoduchou instalaci a na 23,41 eur za komplexní instalaci.

27. Mobistar podala proti napadenému rozhodnutí IBPT žalobu u předkládajícího soudu, přičemž řízení se účastní také IBPT, Belgacom a Base, a Mobistar v tomto řízení uplatňuje, že náklady na zavedení stanovené napadeným rozhodnutím jsou příliš vysoké a neodpovídají teoretickým nákladům efektivního mobilního operátora ve smyslu článku 19 královské vyhlášky. Base v zásadě sdílí názor Mobistar, zpochybňuje ale především samotnou metodu pro výpočet nákladů, podle níž jsou náklady na zavedení stanoveny podle teoretických nákladů efektivního mobilního operátora. Podle jeho názoru by se měly náklady na zavedení určit podle skutečných nákladů jednotlivého operátora mobilní sítě. Královská vyhláška je tak protiprávní, protože porušuje čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě.

28. Belgacom považuje částku stanovenou na pokrytí nákladů na zavedení naopak za příliš nízkou a rovněž žádá zrušení napadeného rozhodnutí. Belgacom je ale stejně jako IBPT toho názoru, že čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě se netýká nákladů na zavedení, nýbrž pouze nákladů na provoz vzniklých v souvislosti s převedením telefonního čísla, a není tedy použitelný na náklady na zavedení.

29. Předkládající soud *prima facie* určil, že pro napadené rozhodnutí chybí právní základ. Soud nejprve vychází z toho, že z nového právního rámce pro telekomunikace nevyplývá, že by členské státy byly oprávněny omezit svobodu jednání všech operátorů tím, že stanoví povinnost nákladové orientace nebo vydají opatření, kterým se stanoví společná cena za službu, kterou poskytuje jeden operátor jinému operátorovi. Soud považuje za opodstatněné tvrzení Base, podle něhož se čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě netýká pouze cen za termínování telefonních hovorů, nýbrž všech nákladů, které jsou způsobeny přenositelností telefonních čísel. Podle názoru předkládajícího soudu ale z tohoto ustanovení nevyplývá, že by bylo vůlí evropského zákonodárce pověřit vnitrostátní orgány úkolem stanovit náklady za zavedení namísto operátorů obecným a abstraktním opatřením *ex ante*. Královská vyhláška tedy bez ohledu na metodu pro výpočet porušuje směrnici o univerzální službě.

30. Pro případ, že právní základ napadeného rozhodnutí neporušuje právo Společenství, musí předkládající soud mimo jiné přezkoumat, zda se IBPT při stanovení maximální částky, respektive při vypracování teoretického modelu nákladů, dopustil nesprávného posouzení. Předkládající soud ovšem odkazuje na to, že nedisponuje všemi informacemi, které IBPT obdržel od operátorů, a že v tomto ohledu IBPT uplatňuje povinnost zachování důvěrnosti.

31. Za těchto okolností požádal cour d'appel de Bruxelles v řízení, které před ním probíhá, rozsudkem ze dne 14. října 2004, který došel kanceláři Soudního dvora dne 19. října 2004, Soudní dvůr Evropských společenství, aby rozhodl o následujících předběžných otázkách:

„Co se týče služby přenositelnosti čísel upravené v článku 30 směrnice 2002/22/ES (směrnice o univerzální službě):

1. Týká se čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě, který stanoví, že vnitrostátní regulační orgány zajistí, aby stanovování cen za propojení v souvislosti s poskytováním přenositelnosti čísel bylo nákladově orientované, pouze nákladů spojených s provozem na přenesené číslo anebo rovněž nákladů vynaložených operátory za účelem vyřízení žádosti o přenesení čísla?

2. Pokud se čl. 30 odst. 2 směrnice týká pouze nákladů na propojení v souvislosti s provozem na přenesené číslo, má být vykládán tak,

   a) že umožňuje operátorům volně vyjednávat obchodní podmínky

služby a zakazuje členským státům uložit *ex ante* obchodní podmínky podnikům, které mají povinnost poskytnout službu přenositelnosti čísla, co se týče poskytování služeb spojených s vyřízením žádosti o přenesení;

b) že nezakazuje členským státům uložit *ex ante* obchodní podmínky uvedené služby operátorům, kteří byli označeni za operátory mající významné postavení na daném trhu?

3. Pokud je třeba čl. 30 odst. 2 směrnice vykládat tak, že ukládá všem operátorům povinnost nákladové orientace, pokud jde o náklady na přenesení čísla, má být vykládán tak, že brání:

a) vnitrostátnímu právnímu opatření ukládajícímu určitou metodu pro výpočet nákladů;

b) vnitrostátnímu opatření, které *ex ante* stanoví rozdělení nákladů mezi operátory;

c) vnitrostátnímu opatření, které zmocňuje vnitrostátní regulační orgán stanovit *ex ante* pro všechny operátory a na určitou dobu maximální výši poplatků, kterou může předávající operátor od přijímajícího operátora požadovat;

d) vnitrostátnímu opatření, které dává předávajícímu operátorovi právo uplatňovat sazby určené vnitrostátním regulačním orgánem, s tím že jej osvobozuje od povinnosti prokázat, že jím uplatňované sazby jsou nákladově orientované?

Co se týče práva na opravný prostředek upraveného v článku 4 směrnice 2002/21/ES (rámcové směrnice):

Je třeba čl. 4 odst. 1 rámcové směrnice vykládat tak, že orgán určený pro rozhodování o opravných prostředcích musí mít možnost disponovat všemi informacemi nezbytnými k tomu, aby skutková podstata případu mohla být řádně posouzena, včetně důvěrných informací, na jejichž základě přijal vnitrostátní regulační orgán rozhodnutí, které je předmětem opravného prostředku?“

IV – Odpověď na předběžné otázky

IBPT v napadeném rozhodnutí nedopustil nesprávného posouzení, pokud jde o vypracování teoretického modelu nákladů a výpočet částek.

A – *K výkladu článku 30 směrnice o univerzální službě (první, druhá a třetí předběžná otázka)*

34. Podstatou první otázky je, zda se čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě týká rovněž nákladů na zavedení přenositelnosti, nebo pouze nákladů na provoz.

1. Předmět předběžných otázek a hlavní argumenty účastníků řízení

35. Druhá otázka je položena pro případ, že je na první otázku třeba odpovědět záporně, a její podstatou je, zda čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě brání stanovení nákladů na zavedení přenositelnosti *ex ante* nebo takové stanovení dovoluje, pokud jde o operátory s významnou tržní silou.

32. Nejprve je třeba blíže se zabývat předmětem tohoto řízení natolik, nakolik předkládající soud svými prvními třemi předběžnými otázkami, které se skládají z několika podotázek, žádá Soudní dvůr o výklad článku 30 univerzální směrnice.

36. Třetí otázka je zjevně položena pro případ, že je na první otázku třeba odpovědět kladně a že se čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě týká nákladů na zavedení všech operátorů. V různých bodech této otázky odkazuje předkládající soud na různé znaky napadeného rozhodnutí, respektive jeho právního základu, a v něm použitou metodu, a přeje si tak získat informace o slučitelnosti těchto znaků, respektive této metody, s čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě.

33. Tyto tři předběžné otázky se týkají, jak vyplývá z předkládajícího rozhodnutí, otázky legitimity právního základu napadeného rozhodnutí, tedy přímo královské vyhlášky, zatímco čtvrtou předběžnou otázku položil předkládající soud pro případ, že je třeba právní základ napadeného rozhodnutí ve světle odpovědi Soudního dvora považovat za legitimní, a je tedy třeba prověřit, zda se

37. Předkládající soud chce tedy prvními třemi předběžnými otázkami, které budou následně společně posouzeny, v zásadě zjistit, zda článek 30 směrnice o univerzální službě brání vnitrostátnímu právnímu opatření (dále jen „sporné právní opatření"), které stanoví, že (maximální) částky na pokrytí nákladů na zavedení spojené s přenositelností jsou pro každého operátora stanoveny předem na základě teoretického modelu efektivního mobilního operátora na dotyčném trhu [8].

38. K této otázce předložily v projednávaném řízení Mobistar, Belgacom Mobile, Base, IBPT, Komise a rovněž vlády Spojeného království, Litvy, Itálie a Kypru svá vyjádření, jejichž základní prvky mohou být shrnuty následovně.

39. Mobistar je toho názoru, že se čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě týká pouze nákladů na provoz, ale nikoli nákladů na zavedení přenositelnosti, přesto však článek 30 směrnice o univerzální službě jako celek nebrání takovému vnitrostátnímu právnímu opatření, jako je sporné právní opatření.

40. Belgacom v podstatě sdílí tento názor a poukazuje mimo jiné na to, že směrnice o univerzální službě neusiluje o úplnou harmonizaci právní úpravy, pokud jde o přenositelnost, a obsahuje tudíž pouze minimální požadavky pro členské státy.

41. Také IBPT, Komise a litevská a kyperská vláda jsou toho názoru, že se čl. 30 odst. 2 týká pouze nákladů na provoz, a sice když uplatňují, že vyřízení žádostí o přenesení, a také náklady na zavedení, nespadají pod pojem „propojení". S výjimkou kyperské vlády se účastníci řízení – s rozdílnými zdůrazněními – ve výsledku shodují, že členský stát smí přijmout takové právní opatření upravující přenositelnost, jako je zde sporné právní opatření. Kyperská vláda naopak s odkazem na čl. 10 odst. 1 rámcové směrnice dospěla k závěru, že čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě zakazuje členským státům uložit *ex ante* obchodní podmínky, pokud jde o službu přenositelnosti. Existuje pouze oprávnění přijmout v této souvislosti opatření *a posteriori*.

42. Oproti tomu Base, italská vláda a vláda Spojeného království mají za to, že čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě zahrnuje nejen náklady na provoz, ale i náklady na zavedení přenositelnosti. Podle názoru obou jmenovaných vlád dovoluje toto ustanovení členským státům přijmout takové *ex ante* opatření, jako je sporné právní opatření, pro všechny operátory. Base však

8 — Přitom předkládající soud vychází z toho, že je čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě použitelný na náklady na zavedení a že královská vyhláška bez ohledu na metodu pro výpočet, na které je založena, porušuje toto ustanovení již tím, že pověřuje vnitrostátní orgány, aby předem a všeobecně stanovily náklady na zavedení. Královská vyhláška porušuje směrnici o univerzální službě také tím, že předepisuje vnitrostátním regulačním orgánům určitou metodu pro výpočet nákladů. Předkládající soud tedy vychází z toho, že napadenému rozhodnutí chybí právní základ.

uplatňuje, že v souladu s čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě musí být náklady na zavedení stanoveny na základě skutečných nákladů předávajícího operátora, a nikoliv na základě teoretického modelu efektivního operátora na dotyčném trhu.

o univerzální službě zajistit. Zadruhé je třeba zjistit, zda to vnitrostátní regulační orgány mohou učinit tím, že předem stanoví maximální ceny pro všechny operátory za pomoci teoretického modelu nákladů.

2. Posouzení

45. Nejprve je třeba konstatovat, že ve směrnici o univerzální službě není blíže definováno, co znamenají „ceny za propojení v souvislosti s poskytováním přenositelnosti čísel" ve smyslu čl. 30 odst. 2.

43. Úvodem je třeba podotknout, že Soudní dvůr – v kontextu řízení o legalitě rozhodnutí vnitrostátního regulačního orgánu – je prvními třemi předběžnými otázkami žádán, aby určil, zda čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě brání členskému státu stanovit, že vnitrostátní regulační orgán za pomoci teoretického modelu nákladů předem a pro všechny operátory stanoví maximální částku, kterou může předávající operátor požadovat od přijímajícího operátora k pokrytí nákladů na zavedení přenositelnosti pro účastnickou stanici nebo číslo.

46. Několik účastníků řízení tvrdí, že se toto ustanovení svou skutkovou podstatou týká pouze nákladů na provoz přenesených čísel, a zdůvodňují to především tím, že zřízení přenositelnosti čísla, které spočívá ve správním, respektive informačním postupu, na rozdíl od telefonního provozu přeneseného čísla, neobsahuje nebo nepředpokládá propojení ve smyslu „fyzického a logického spojení veřejných telekomunikačních sítí", jak je definováno ve směrnici 97/33 a rovněž v přístupové směrnici.

44. Toto posouzení provedu stejně jako většina účastníků řízení ve dvou krocích. Nejprve je třeba přezkoumat, zda náklady na zavedení patří k cenám, jejichž nákladovou orientaci mají vnitrostátní regulační orgány v souladu s čl. 30 odst. 2 směrnice

47. Nehledě na to, že pojem propojení, jak je definován v čl. 2 písm. b) přístupové směrnice nebo v čl. 2 odst. 1 písm. a) směrnice 97/33, nemusí mít v kontextu směrnice o univerzální službě nutně stejný

význam jako v těchto směrnicích, považuji tento úzký výklad, který se vztahuje na pojem propojení a technickou úpravu přenosu, za nepřesvědčivý.

48. Může sice být správné, že, jak uvedl Belgacom, je přenesení čísla mezi sítěmi předávajícího a přijímajícího operátora v zásadě technicky myslitelné i bez „fyzického a logického spojení", zatímco telefonní provoz přeneseného čísla v každém případě vyžaduje takové spojení. Tento rozdíl se však přesto jeví poněkud vykonstruovaný, a je proto třeba jej zpochybnit, protože přenositelnost má konec konců smysl pouze v prostředí telekomunikací, ve kterém jsou různé sítě, mezi nimiž je přenositelnost možná, propojeny, takže je možná komunikace přes hranice sítě. Kromě toho je zavedení přenesení, tedy administrativní zpracování a technické zavedení přenositelnosti předávajícím operátorem, předpokladem pro to, že může vůbec vzniknout spojení k přenesenému číslu v síti přijímajícího operátora. Podle mého názoru tedy nic nebrání tomu, zařadit zavedení přenositelnosti stejně jako telefonní provoz, respektive přepojení hovoru přeneseného čísla do sítě přijímajícího operátora, pod pojem „propojení v souvislosti s poskytováním přenositelnosti čísel".

49. Proti takovému výkladu je ovšem dále namítáno, že je v příloze IV směrnice 97/33 stanoveno, že poplatky za propojení mohou mimo jiné zahrnout přiměřenou část nákladů, které vznikají v důsledku poskytnutí přenositelnosti čísel. To ukazuje, že zřízení přenositelnosti nepředstavuje službu propojení, protože jinak by byla tato zvláštní zmínka nadbytečná.

50. Podle mého názoru potvrzuje uvedená zmínka nákladů na poskytnutí přenositelnosti v příloze IV směrnice 97/33 naopak obecnou souvislost mezi poskytnutím přenositelnosti a propojením, protože uvádí náklady, které vznikají v důsledku poskytnutí přenositelnosti, jako příklad na seznamu „prvků poplatků za propojení". Kromě toho patří podle první části písm. a) přílohy VII této směrnice požadavky na přenositelnost čísel do oblasti „rámce pro sjednávání dohod o propojení", pro které mohou vnitrostátní orgány stanovit *ex ante* podmínky.

51. Především ale svědčí výklad čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě jako celku, respektive ve světle jeho smyslu a účelu, pro to, že se toto ustanovení kromě nákladů na provoz týká také nákladů na zavedení.

52. Základem předpisového rámce práva Společenství pro oblast telekomunikací, ke kterému patří směrnice o univerzální službě, je mimo jiné cíl, kterým je zajistit účinnou hospodářskou soutěž v této oblasti [9]. V 40. bodě odůvodnění směrnice o univerzální službě je přenositelnost čísel konkrétně označena jako „klíčový faktor usnadňující možnost výběru spotřebitelů a účinnou hospodářskou soutěž v konkurenčním telekomunikačním prostředí".

53. Jak již vyznívá z této pasáže, je přenositelnost čísel přesně vzato důležitá, pokud jde o dva aspekty, které jsou dvěma stranami jedné mince: zaprvé, pokud jde o účinnou hospodářskou soutěž mezi mobilními telefonními operátory, kterou přenositelnost podporuje natolik, nakolik uživatelům tím, že odpadá nevýhoda změny telefonního čísla, usnadňuje změnit operátora, a tím odstraňuje pro operátory překážku hospodářské soutěže o uživatele mobilních telefonů. Zadruhé, pokud jde o zájem samotných spotřebitelů o co možná neomezený převod mezi různými operátory při zachování dosavadního telefonního čísla, a tím i zvýšenou možnost volby. Tento poslední aspekt, který se spíše vztahuje na spotřebitele, je ve směrnici o univerzální službě zdůrazněn tím, že je přenositelnost čísel upravena v kapitole IV nazvané „Zájmy a práva koncových uživatelů".

9 — Viz mj. článek 8 rámcové směrnice.

54. Nepřiměřeně vysoké náklady na zavedení přenositelnosti představují zjevně zátěž pro operátora, který chce získat nové zákazníky, a mohou proto ztížit vstup nového operátora na trh. Pokud přenese přijímající operátor náklady na zavedení na koncového uživatele – což musí učinit, ne-li přímo, tak v každém případě nepřímo prostřednictvím své obecné tarifní struktury –, mohou tyto náklady přenositelnosti odradit spotřebitele od toho, aby využil možnosti přenositelnosti čísla a přešel do nové sítě.

55. Tím nemůže možnost přenesení čísel „neutralizovat" „faktor telefonního čísla" jakožto kritérium při výběru operátora ve prospěch náležitých kritérií hospodářské soutěže, jako jsou kvalita a cena, nýbrž telefonní číslo spíše zůstává z důvodů nákladů na přenesení čísel překážkou připravenosti zákazníků mobilních služeb ke změně operátora a účinné hospodářské soutěže mezi mobilními telefonními operátory. Kromě toho rovněž vyplývá z druhé poloviny věty v čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě, pokud jde o případné nepřímé poplatky, že směrnice o univerzální službě má za cíl zabránit odrazování spotřebitelů od používání služby přenositelnosti čísel.

56. V této souvislosti je dále třeba vzít v úvahu, že operátoři, kteří jsou již zavedeni na trhu, respektive operátoři s významnou tržní silou – jedná se často o takové podniky, které před liberalizací měly výlučná práva –,

kteří již mají široký okruh stálých zákazníků, se spíše zajímají o udržení konečných uživatelů a nejsou ve stejné míře jako operátoři usilující o vstup na trh závislí na „zákaznících měnících operátory". Tito zavedení operátoři, kteří, čím větší počet konečných uživatelů již mají, tím více přicházejí v potaz jako předávající operátoři, mají tedy přirozený zájem na tom, aby náklady na zavedení byly co nejvyšší. Díky účtování přehnaně vysokých nákladů na zavedení mohou předávající operátoři odradit své zákazníky od změny operátora, nebo pro sebe do jisté míry vyrovnat ztrátu zákazníků pro případ změny operátora.

57. V tomto smyslu by tedy výklad, podle nějž by se zásada nákladové orientace stanovená v čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě netýkala nákladů na zavedení, odporoval smyslu a účelu směrnice o univerzální službě, a tím omezoval její praktickou účinnost, pokud jde o zaručení přenositelnosti.

58. Také není jasné, proč by se čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě měl spíše vztahovat na náklady na provoz než na náklady na zavedení, jak uvedla velká část účastníků řízení, zejména když právě náklady na zavedení přímo (v Belgii smí přijímající operátor od konečného uživatele požadovat za přenesení čísla až 15 eur) nebo přinejmenším nepřímo nesou koneční uživatelé, kteří využili možnosti přenositelnosti. Naproti tomu jsou náklady na provoz účtovány předávajícím operátorem operátorovi, z jehož sítě je uskutečněn hovor na přenesené číslo, v konečném důsledku tedy příslušnému volajícímu.

59. Zatímco se tedy u nákladů na provoz jedná o náklady, které neplatí konečný uživatel, který využil možnosti přenositelnosti, jedná se u nákladů na zavedení o náklady, které jsou přijímajícím operátorem přímo nebo nepřímo přeneseny na tohoto spotřebitele.

60. Při realistickém uvažování jsou ale podle mého názoru náklady, které musí nést samotný spotřebitel, spíše směrodatné při rozhodování o změně operátora, než eventuální dodatečné náklady pro jeho volajícího.

61. Z tohoto pohledu hrají, pokud jde o možnost spotřebitele využít služby přenesení čísla, respektive o jeho „odrazení", náklady na zavedení dokonce větší roli než náklady na provoz. To platí tím spíše pro systém „direct routing", jako je v Belgii, ve kterém jsou hovory z belgických sítí přímo zprostředkovány na přenesené číslo, takže,

jak vyplývá ze spisu, náklady na provoz vůbec vznikají pouze při hovorech na přenesené číslo uskutečněných ze zahraničí.

62. Také z tohoto pohledu se jeví pouze důsledné, že se povinnost vnitrostátních regulačních orgánů zajistit nákladovou orientaci cen v souvislosti s poskytováním přenositelnosti čísel v souladu s čl. 30 odst. 2, vztahuje kromě nákladů na provoz také na náklady na zavedení.

63. Dále je třeba zabývat se otázkou, zda mohou vnitrostátní regulační orgány zajistit nákladovou orientaci nákladů na zavedení tím, že předem stanoví maximální ceny pro všechny mobilní operátory za pomoci teoretického modelu nákladů. Podle předkládajícího rozsudku a argumentů účastníků řízení se zde jedná v zásadě o dva aspekty. Zaprvé o oblast působnosti *ratione personae* zásady nákladové orientace, pokud jde o přenositelnost, na základě čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě, a o otázku, zda je členským státům zakázáno přiznat vnitrostátním regulačním orgánům právo, pokud jde o náklady v souvislosti s přenositelností, uložit *ex ante* podmínky nebo povinnosti všem mobilním operátorům nebo pouze operátorům s významnou tržní silou. Na druhé straně jde o soulad samotné metody právního opatření s právem Společenství, a sice stanovení maximální ceny na základě teoretického modelu efektivního operátora na dotyčném trhu.

64. Jak z mých výše uvedených úvah vyplývá, je ve směrnici o univerzální službě stanovena přenositelnost čísel jakožto právo spotřebitele, respektive konečného uživatele, které tento, jak výslovně vyplývá ze 40. bodu odůvodnění této směrnice, musí mít možnost využít bez ohledu na organizaci poskytující službu – tedy bez ohledu na to, o jakého předávajícího nebo přijímajícího operátora se jedná. V souladu s tím neobsahuje článek 30 ve svých třech odstavcích žádné rozlišení mezi podniky s významnou tržní silou a podniky bez významné tržní síly.

65. Vzhledem k tomu je třeba konstatovat, že povinnost nákladové orientace platí obecně pro „ceny za propojení v souvislosti s poskytováním přenositelnosti čísel", v projednávaném případě tedy pro náklady na zavedení, a sice bez ohledu na to, zda jsou tyto ceny požadovány od operátorů s tržní silou nebo bez tržní síly.

66. Nesmíme ale přehlížet, že předkládající soud položil otázku na pravomoc regulace vnitrostátních regulačních orgánů na pozadí toho, že nový právní rámec pro oblast telekomunikací – ostatně stejně jako starý právní rámec – stanoví v zásadě přednost

svobody podniků volně mezi sebou vyjednávat podmínky, pokud jde o telekomunikační služby na komerčním základě, před právní úpravou a stanovením *ex ante* povinností vnitrostátními orgány, a pravomoc těchto orgánů stanovit *ex ante* určité povinnosti je omezena na podniky s významnou tržní silou [10]. Mimo jiné by podle 14. bodu odůvodnění přístupové směrnice, pokud jde o povinnosti pro podniky s významnou tržní silou, které byly stanoveny ve směrnici 97/33, „tento okruh povinností měl být zachován, ale mimo to by měl být stanoven jako maximální soubor povinností, které lze uplatňovat vůči podnikům, aby se zabránilo nadměrné regulaci".

67. Jak ale správně v této souvislosti uvedly mimo jiné Komise, Mobistar, Base, Belgacom a rovněž IBPT, nepatří právě přenositelnost čísel, jak je upravena v článku 30 směrnice o univerzální službě, na základě čl. 8 odst. 3 přístupové směrnice výslovně k oblastem, v nichž je vnitrostátním regulačním orgánům odepřeno jiným operátorům, než které je možno označit za operátory s významnou tržní silou, uložit *ex ante* povinnosti stanovené v článcích 9 až 13 přístupové směrnice.

10 — Viz bod 13 odůvodnění přístupové směrnice a bod 27 odůvodnění rámcové směrnice.

68. Podle mého názoru to podporuje tvrzení, že je vnitrostátním regulačním orgánům povoleno, pokud jde o přenositelnost, jak je upravena ve směrnici o univerzální službě, konkrétně ve vztahu k nákladové orientaci cen v souvislosti s přenositelností, uložit také podnikům bez významné tržní síly povinnosti *ex ante*. Pokud jde o nadměrnou regulaci v oblasti telekomunikací, které se snaží právní rámec, ke kterému patří směrnice o univerzální službě, vyvarovat, jeví se mi důležité, že sporné opatření nestanoví fixní ceny pro náklady na zavedení, nýbrž pouze maximální cenu, pokud jde o náklady na zavedení, vnitrostátním regulačním orgánem, takže možnost operátorů volně mezi sebou vyjednávat výši nákladů na zavedení není zcela omezena, nýbrž je pouze tomuto prostoru pro vyjednávání stanovena (horní) hranice.

69. Dále je třeba konstatovat, že povinnosti uložené členským státům, pokud jde o přenositelnost v článku 30 směrnice o univerzální službě, jsou velmi přesně ohraničené.

70. Podle odstavce 1 tohoto článku mají členské státy zajistit přenositelnost čísel obecně pro všechny účastníky veřejně přístupných telefonních služeb, včetně mobilních služeb, nezávisle na podniku, který službu poskytuje. Odstavec 2 tohoto článku upřesňuje tyto povinnosti tím způsobem, že vnitrostátní regulační orgány zajistí, aby ceny

za přenositelnost čísel – tedy i náklady na zavedení – byly nákladově orientované a, aby případné přímé zpoplatnění neodrazovalo spotřebitele. Odstavec 3 obsahuje konečně „negativní" úkol vnitrostátních regulačních orgánů, neboť tyto nesmí stanovovat sazby pro koncové uživatele způsobem, který by narušoval hospodářskou soutěž, například stanovením zvláštních nebo společných sazeb pro koncové uživatele.

71. Směrnice o univerzální službě tedy ponechává členským státům značný prostor pro uvážení při provádění jejich povinností v souvislosti se zajištěním služby přenositelnosti čísel.

72. Co se týká právní úpravy nákladů na zavedení, neobsahuje čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě nic, co by poukazovalo na to, že by *ex ante* stanovení maximální ceny na základě teoretického modelu efektivního operátora na dotyčném trhu odporovalo tomuto ustanovení, respektive že by nepředstavovalo přiměřený prostředek k zajištění, aby náklady na zavedení, které smí předávající operátor požadovat od přijímajícího operátora, byly nákladově orientované.

73. Výklad, podle kterého na základě směrnice o univerzální službě nemusí být ceny za propojení v souvislosti s přenositelností čísel upraveny na základě skutečných individuálních nákladů jednotlivého operátora, nýbrž mohou být upraveny *ex ante* na základě teoretického modelu nákladů, nachází konečně také oporu v 42. bodu odůvodnění, podle kterého mohou vnitrostátní regulační orgány při plnění jejich úkolu podle čl. 30 odst. 2 brát v úvahu ceny na srovnatelných trzích.

74. Na základě těchto úvah navrhuji Soudnímu dvoru, aby na první tři předběžné otázky odpověděl, že čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě nebrání členskému státu stanovit, že vnitrostátní regulační orgány stanoví na základě teoretického modelu efektivního operátora předem a pro všechny operátory maximální cenu, kterou může požadovat předávající operátor po přijímajícím operátorovi na pokrytí nákladů na zavedení přenositelnosti čísel pro účastnickou stanici nebo číslo.

B – *K výkladu článku 4 rámcové směrnice (čtvrtá předběžná otázka)*

1. Předmět předběžné otázky a hlavní argumenty účastníků řízení

75. Jak vyplývá z předkládajícího rozhodnutí, nedisponuje předkládající soud všemi infor-

macemi (číselnými údaji), které IBPT obdržel od operátorů a na jejichž základě odhadl teoretické náklady efektivního mobilního operátora. Ve sporu v původním řízení uplatňuje IBPT povinnost zachování důvěrnosti na základě zákona ze dne 17. ledna 2003 o svém statutu.

76. Za těchto okolností chce předkládající soud vědět, zda na základě článku 4 rámcové směrnice musí disponovat všemi údaji nezbytnými pro přezkum opodstatněnosti opravného prostředku ve smyslu tohoto ustanovení, včetně údajů, které jsou podle vnitrostátní právní úpravy a právní úpravy Společenství obchodního tajemství důvěrné.

77. Mezi účastníky řízení[11] panuje shoda o tom, že subjekt určený pro rozhodování o opravném prostředku proti rozhodnutí vnitrostátního regulačního orgánu musí na základě článku 4 rámcové směrnice disponovat veškerými údaji, aby mohl rozhodnout o opodstatněnosti opravného prostředku, a sice včetně takových informací, které jsou důvěrné. Ochrana důvěrných údajů a obchodních tajemství musí být přesto zaručena a přizpůsobena rozhodujícím soudem v rámci vnitrostátního procesního práva tak, aby byla v souladu s požadavky účinné právní ochrany a dodržením práv obhajoby účastníků sporu. Účastníci řízení mimo jiné odkazují na možnost omezení přístupu účastníků sporu k informacím, se kterými musí být zacházeno jako s důvěrnými.

78. IPBT navíc uvádí, že sice byl s ohledem na svou povinnost zachování důvěrnosti zdrženlivý ve vztahu k předání dotyčných informací soudu, ale přesto by neodporoval odpovídajícímu požadavku, respektive nařízení soudu.

2. Posouzení

79. Na základě článku 4 rámcové směrnice, a jak také vyplývá z dvanáctého bodu odůvodnění směrnice, musí každý účastník řízení, který podléhá rozhodnutí vnitrostátního regulačního orgánu, mít právo podat opravný prostředek k nezávislému subjektu rozhodujícímu o opravném prostředku.

80. Rámcová směrnice obsahuje v článku 5 právní úpravu poskytování informací vnitrostátním regulačním orgánům a Komisi, neobsahuje ale žádné příslušné ustanovení týkající se subjektů rozhodujících o opravném prostředku, které jsou – jako v projednávaném případě předkládající soud – podle vnitrostátního práva oprávněny k přezkoumání rozhodnutí vnitrostátních regulačních orgánů. Jak správně v tomto smyslu uvedli účastníci řízení, předpokládá

11 — Litevská vláda nepředložila k této otázce žádné stanovisko.

ale zaručení tohoto práva na účinnou právní ochranu proti rozhodnutí vnitrostátního regulačního orgánu, že subjekt rozhodující o opravném prostředku – jako vnitrostátní regulační orgány podle čl. 5 odst. 1 a Komise podle čl. 5 odst. 2 směrnice – v zásadě disponují všemi informacemi, které potřebují, aby mohly řádně posoudit opodstatněnost opravného prostředku.

81. Co se týká poskytování informací, které je na základě právních předpisů Společenství a právních předpisů jednotlivých států třeba považovat za důvěrné, stanoví článek 5 odst. 3 rámcové směrnice, že Komise a dotyčné vnitrostátní regulační orgány zajistí zachování takové důvěrnosti. Kromě toho mají členské státy na základě čl. 5 odst. 4 rámcové směrnice, pokud jde o zveřejnění informací, mimo jiné povinnost dodržet právní předpisy Společenství a vnitrostátní právní předpisy o obchodním tajemství.

82. Podle těchto ustanovení tedy nemá důvěrnost informací za následek, že by tyto neměly být poskytnuty vnitrostátním regulačním orgánům nebo Komisi. Tyto musí spíše zajistit „zachování takové důvěrnosti".

83. Toto ustanovení je podle mého názoru použitelné také na řízení před vnitrostátními subjekty určenými pro rozhodování o opravných prostředcích. Ty musí tedy disponovat informacemi, které potřebují ke splnění svého úkolu zajistit účinnou právní ochranu proti rozhodnutím vnitrostátních regulačních orgánů, také tehdy, pokud se jedná o informace, které je na základě právních předpisů Společenství a vnitrostátních právních předpisů třeba považovat za důvěrné. Musí ovšem zajistit zachování takové důvěrnosti.

84. Vnitrostátní právní opatření, které brání vnitrostátnímu subjektu rozhodujícímu o opravném prostředku, aby vyžadoval po vnitrostátním regulačním orgánu důvěrné informace, které jsou nezbytné k rozhodnutí o opravném prostředku, by tedy nebylo v souladu s právem na účinnou právní ochranu, jak je stanoveno v článku 4 rámcové směrnice.

85. Kromě toho by tyto vnitrostátní předpisy s takovým obsahem, který stanoví modality řízení před vnitrostátním subjektem určeným pro rozhodování o opravném prostředku na základě článku 4 rámcové směrnice, i když je stanovení takových modalit řízení v zásadě záležitostí vnitrostátního práva jednotlivých členských států, podle mého názoru odporovaly zásadě efektivity natolik, nakolik je tím skutečná a účinná

právní ochrana proti rozhodnutím vnitrostátních regulačních orgánů prakticky znemožněna nebo nepřiměřeně ztížena [12].

86. Vnitrostátní subjekt určený pro rozhodování o opravném prostředku – v projednávaném případě tedy předkládající soud – měl tedy ponechat nepoužitou právní úpravu o důvěrných informacích, respektive vnitrostátní procesní právní předpisy, pokud zabraňují poskytování důvěrných informací, které jsou nezbytné k tomu, aby mohl řádně rozhodnout o opodstatněnosti opravného prostředku [13].

87. Takový konflikt by se ale ve sporu v původním řízení neměl v takto vyostřené podobě vyskytovat, protože – jak vyplývá ze spisu – článek 23 zákona ze dne 17. ledna 2003 o statutu IBPT, na nějž se tento nejprve před předkládajícím soudem odvolal, který zavazuje IBPT, respektive členy jeho Rady, v obecné formě k zachování obchodního tajemství vůči třetím osobám a důvěrnosti informací poskytnutých podnikem, aniž by se zvláště věnoval otázce poskytování dotyčných informací subjektu určenému pro rozhodování o opravném prostředku. IBPT již také potvrdil svou připravenost vyhovět odpovídajícímu nařízení předkládajícího soudu k předložení sporných důvěrných informací.

88. Ostatně, jak uvedla většina účastníků řízení, přísluší subjektu určenému pro rozhodování o opravném prostředku – v projednávaném řízení tedy předkládajícímu soudu – v rámci řízení, které před ním probíhá, učinit vhodná opatření, aby byl zajištěn soulad mezi požadavky účinné právní ochrany, respektive zájmů na řádném posouzení opodstatněnosti opravného prostředku a zajištěním obchodního tajemství [14].

89. V případě, jako je projednávaný případ, může předkládající soud například nařídit předložení všech informací, které jsou nutné pro řádné posouzení opodstatněnosti opravného prostředku proti rozhodnutí vnitrostátního regulačního orgánu, který mu byl předložen, a – pokud je to nevyhnutelné k ochraně důvěrných informací a při přiměřeném vzetí v úvahu práv obhajoby účastníků sporu – zajistit případně důvěrnost dotyčných informací také vzhledem k účastníkům sporu.

12 — Viz mimo jiné rozsudky ze dne 10. dubna 2003, Steffensen (C-276/01, Recueil, s. I-3735, bod 60); ze dne 20. září 2001, Courage a Crehan (C-453/99, Recueil, s. I-6297, bod 29), a ze dne 24. září 2002, Grundig Italiana (C-255/00, Recueil, s. I-8003, bod 33).

13 — Viz mj. rozsudek ze dne 14. prosince 1995, Peterbroeck (C-312/93, Recueil, s. I-4599, body 13 a 21).

14 — Viz k ochraně důvěrných informací mj. rozsudky ze dne 11. prosince 1985, Hillegom (110/84, Recueil, s. 3947, bod 33), a ze dne 29. října 1980, Heintz van Landewyk (209/78 až 215/78 a 218/78, Recueil, s. 3125, bod 46), a rovněž rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 18. září 1996, Postbank NV v. Komise (T-353/94, Recueil, s. II-921, bod 69).

90. S ohledem na předcházející úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby na čtvrtou předběžnou otázku odpověděl, že článek 4 rámcové směrnice musí být vykládán tak, že subjekt určený pro rozhodování o opravných prostředcích musí disponovat všemi informacemi nezbytnými k přezkoumání opodstatněnosti opravného prostředku, včetně důvěrných informací, na jejichž základě přijaly vnitrostátní regulační orgány rozhodnutí, které je předmětem opravného prostředku. Tomuto subjektu přísluší zajistit vhodnými opatřeními ve sporu, který před ním probíhá, důvěrnost dotyčných informací.

V – Závěry

91. S ohledem na předcházející úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby na předběžné otázky odpověděl následujícím způsobem:

„1) Článek 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě (směrnice 2002/22/ES) nebrání členskému státu, aby stanovil, že vnitrostátní regulační orgány stanoví předem za pomoci teoretického modelu efektivního operátora pro všechny operátory maximální ceny, které může požadovat předávající operátor po přijímajícím operátorovi na pokrytí nákladů na zavedení přenositelnosti čísel pro účastnickou stanici nebo číslo.

2) Článek 4 rámcové směrnice (směrnice 2002/21/ES) musí být vykládán tak, že subjekt určený pro rozhodování o opravných prostředcích musí disponovat všemi informacemi nezbytnými k řádnému přezkoumání opodstatněnosti opravného prostředku, včetně důvěrných údajů, na jejichž základě přijaly vnitrostátní regulační orgány rozhodnutí, které je předmětem opravného prostředku. Subjektu určenému pro rozhodování o opravných prostředcích přísluší zajistit v řízení, které před tímto subjektem probíhá, přiměřenými opatřeními důvěrné zacházení s dotčenými údaji."